

Nowe przymierze

Przymierza Pana Boga z człowiekiem, które mamy zapisane w Biblii są ważnym elementem składowym Bożego planu zbawienia ludzkości. Przeglądając dokładnie karty Starego i Nowego Testamentu odnajdziemy opisy siedmiu szczególnych umów, jakie zawarł lub zawrze Pan Bóg z ludźmi. Większość to przymierza zawarte z wybranymi jednostkami, ale dwa z nich to przymierza dotyczące całego narodu. Takim było przymierze, które określamy terminem Przymierze Zakonu, zawarte z narodem izraelskim po ich wyprowadzeniu z niewoli egipskiej.

Opis jego zawarcia możemy przeczytać w 2 Księdze Mojżeszowej: *Przyszedeł więc Mojżesz i obwieścił ludowi wszystkie słowa Pana i wszystkie prawa, lud zaś jednogłośnie odpowiedział, mówiąc: Wszystkie słowa, które wypowiedział Pan, wypełnimy. Wtedy Mojżesz spisał wszystkie słowa Pana, a wstawszy wcześniej rano, zbudował ołtarz u stóp góry i postawił dwanaście pomników dla dwunastu plemion izraelskich. Poleciał też młodzieńcom z synów izraelskich złożyć ofiarę całopalenia, a ci zarżnęli cielce na rzeźną ofiarę pojednania dla Pana. Potem wziął Mojżesz połowę krwi i wlał do czasy, a drugą połowę krwi wylał na ołtarz. Następnie wziął Księgę Przymierza i głośno przeczytał ludowi, ten zaś rzekł: Wszystko, co powiedział Pan, uczynimy i będziemy posłuszni. Wziął też Mojżesz krew i pokropił lud, mówiąc: Oto krew przymierza, które Pan zawarł z wami na podstawie wszystkich tych słów – 2 Mojż. 24:3-8.*

Drugim przymierzem, które zostanie zawarte również nie z pojedynczym człowiekiem a z całym narodem, jest przymierze określane jako Nowe. Zacytujmy fragment z Księgi proroka Jeremiasza: *Oto idą dni – mówi Pan – że zawrę z domem izraelskim i z domem judzkim nowe przymierze. Nie takie przymierze, jakie zawarłem z ich ojcami w dniu, gdy ich ująłem za rękę, aby ich wyprowadzić z ziemi egipskiej, które to przymierze oni zerwali, chociaż Ja byłem ich Panem – mówi Pan – lecz takie przymierze zawrę z domem izraelskim po tych dniach, mówi Pan: Złożę mój zakon w ich wnętrzu i wypiszę go na ich sercu. Ja będę ich Bogiem, a oni będą moim ludem. I już nie będą siebie nawzajem pouczać, mówiąc: Poznajcie Pana! Gdyż wszyscy oni znać mnie będą, od najmłodszego do najstarszego z nich – mówi Pan – odpuszczę bowiem ich winę, a ich grzechu nigdy nie wspomnę – Jer. 31:31-34.*

Zrozumienie tego przymierza wielu wierzącym sprawia trudność, dlatego spróbujemy pokrótce nad nim się zastanowić. Odpowiedzmy sobie najpierw na pytanie, dlaczego uważamy, że przymierze to dotyczy narodu

izraelskiego, a jego zawarcie należy jeszcze do przyszłości. Argumentów za takim rozumieniem jest co najmniej kilka.

Pierwszy z nich wynika wprost z samego zapisu, jaki przytoczyliśmy z Księgi proroka Jeremiasza. Jest tam powiedziane (werset 32), że to Nowe Przymierze nie będzie takie jak to zawarte po wyprowadzeniu Izraelitów z Egiptu. Tak więc możemy wnioskować, że stroną Przymierza Nowego będzie również naród izraelski. Przytoczmy jeszcze inne argumenty, aby zgodnie z biblijną zasadą nasze twierdzenie było oparte na co najmniej dwóch lub trzech dowodach.

Drugi argument, potwierdzający nasze rozumienie, również wynika z zapisu proroka Jeremiasza z 31 rozdziału, ale z wersetów wcześniejszych: *Tak mówi Pan Zastępów, Bóg Izraela: Jeszcze będą mówić to słowo w ziemi judzkiej i w jej miastach, gdy odmienię ich los: Niech ci błogosławi Pan, niwo sprawiedliwości, góro święta! I zamieszka w niej Juda i wszystkie jego miasta razem, rolnicy i ci, którzy ciągną ze stadem, gdyż pokrzepię duszę umęczoną i nasycę każdą duszę zgłodniałą. Wtem obudziłem się i spojrzałem, a mój sen był słodki. Oto idą dni – mówi Pan – w których obsięję dom izraelski i dom judzki nasieniem ludzkim i nasieniem zwierzęcym. I będzie tak, że jak pilnowałem ich, aby wykorzeniać i wypleniać, burzyć i niszczyć, i sprowadzać nieszczęście, tak będę ich pilnował, aby budować i sadzić – mówi Pan. W owych dniach już nie będą mówili: Ojcowie jedli cierpkie grona, a zęby synów ścierpły, lecz każdy umrze za swoją winę. Ktokolwiek spożyje cierpkie grona, tego zęby ścierpną – Jer. 31: 23-30.*

Ten zapis poprzedzający opis Nowego Przymierza informuje nas, że zanim przymierze zostanie zawarte, musi nastąpić czas ponownego zamieszkania Izraelitów w swojej ziemi, a to ze względu na zmianę podejścia Pana Boga do tego narodu. Musi nastąpić czas odbudowy, ponownego wszczepiania, który, jak wierzymy, następuje po czasie, kiedy zrealizowały się słowa zapowiedzi naszego Pana: *Oto wam dom wasz pusty zostanie – Mat. 23:38.*

Z powyższym stwierdzeniem pozostaje w harmonii wypowiedź apostoła Pawła: *A żebyście nie mieli zbyt wysokiego o sobie mniemania, chcę wam, bracia, odsłonić tę tajemnicę: zatwardziałość przyszła na część Izraela aż do czasu, gdy poganie w pełni wejdą, i w ten sposób będzie zbawiony cały Izrael, jak napisano: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba. A to będzie przymierze moje z nimi, gdy zgładzę grzechy ich – Rzym. 11:25-27.*

Pan Bóg ponownie zawrze z tym narodem przymierze, po tym, jak Kościół zostanie skompletowany, a łaska powróci do narodu wybranego. Będzie to Przymierze Nowe. Grzechy tego narodu zostaną zgładzone, ich wina odpuszczona, a Prawo Boże zostanie zapisane w ich sercach, tak jak czytaliśmy to u proroka Jeremiasza. Bardzo podobne słowa znajdujemy w Księdze proroka Ezechiela: *Dlatego mów: Tak mówi Wszechmocny Pan: Zbiorę was spośród ludów i zgromadzę was z krajów, po których was rozproszyłem, i dam wam ziemię izraelską. A gdy wrócą tam i usuną z niej wszystkie jej ohydy i wszystkie jej obrzydliwości, wtedy Ja dam im nowe serce i nowego ducha włożę do ich wnętrza; usunę z ich ciała serce kamienne i dam im serce mięsiste, aby postępowali według moich przepisów, przestrzegali moich praw i wykonywali je. Wtedy będą mi ludem, a Ja będę im Bogiem* – Ezech. 11:17-20. Również w rozdziale 36 prorok Ezechiel wyraża takie same myśli: *Dlatego uświęcę wielkie moje imię, znieważone wśród narodów, bo znieważyliście je wśród nich; i poznają ludy, że Ja jestem Pan – mówi Wszechmocny Pan – gdy na ich oczach okażę się święty wśród was. I zabiorę was spośród narodów, i zgromadzę was ze wszystkich ziem; i sprowadzę was do waszej ziemi, i pokropię was czystą wodą, i będziecie czysti od wszystkich waszych nieczystości i od wszystkich waszych bałwanów oczyszczę was. I dam wam serce nowe, i ducha nowego dam do waszego wnętrza, i usunę z waszego ciała serce kamienne, a dam wam serce mięsiste. Mojego ducha dam do waszego wnętrza i uczynię, że będziecie postępować według moich przykazań, moich praw będziecie przestrzegać i wykonywać je. I będziecie mieszkać w ziemi, którą dałem waszym ojcom; i będziecie moim ludem, a Ja będę waszym Bogiem* – Ezech. 36:23-28.

Odnowienie serc tego narodu i sprawienie, że będą wykonywali Prawo Boże, nastąpi dopiero po ich zgromadzeniu do ziemi izraelskiej i odwróceniu się od nieprawości. Wtedy staną się ludem Bożym, o czym zgodnie stwierdzają prorocy Ezechiel i Jeremiasz.

Czwarty argument zaczerpnięty jest z listu do Hebrajczyków: *Gdy mówi: Nowe, to uznał pierwsze za przedawnione; a to, co się przedawnia i starzeje, bliskie jest zaniku* – Hebr. 8:13. Autor pisał te słowa sam będąc „w Chrystusie” w przymierzu ofiary. Wyraźnie zapowiada on ustanowienie w przyszłości Nowego Przymierza z Izraelem, a o pierwszym, czyli o Przymierzu Zakonu, mówi, że ono dopiero się starzeje i bliskie jest zniszczenia. Nie wcześniej niż po jego zniszczeniu i po czasie bez przymierza (Oz. 3:4), po zaprowadzeniu w niewolę i po powrocie z niej, może nastąpić ustanowienie Nowego Przymierza z Izraelem.

Nowe Przymierze nie jest przymierzem dla wierzących Wiek Ewangelii, naśladowców Chrystusa ochrzczonych w jego śmierć, pragnących stać się Jego Kościołem, Je-

go współdziedzicami w chwale. Wniosek taki wynika wprost z nauczania ap. Pawła skierowanego do zborów galackich: *Dzieci moje, znowu w boleści was rodzę, dopóki Chrystus nie będzie ukształtowany w was; a chciałbym już teraz być u was i odmienić głos mój, ponieważ jestem, gdy o was chodzi, w rozterce. Powiedzcie mi wy, którzy chcecie być pod zakonem, czy nie słyszyście, co zakon mówi? Napisane jest bowiem, że Abraham miał dwóch synów, jednego z niewolnicy, a drugiego z wolnej. Lecz ten, który był z niewolnicy, według ciała się urodził, ten zaś, który był z wolnej, na podstawie obietnicy. A to jest powiedziane obrazowo: oznaczają one dwa przymierza, jedno z góry Synaj, które rodzi w niewolę, a jest nim Hagar. Hagar jest to góra Synaj w Arabii; odpowiada ona teraźniejszemu Jeruzalem, gdyż jest w niewoli razem z dziećmi swymi. Jeruzalem zaś, które jest w górze, jest wolne i ono jest matką naszą. Jest bowiem napisane: Raduj się, niepłodna, która nie rodzisz, wydaj okrzyk radości i wesel się głośno, ty, która nie znasz bólów porodowych, bo więcej dzieci ma opuszczona niż ta, która ma męża. Wy zaś, bracia, podobnie jak Izaak, dziećmi obietnicy jesteście* – Gal. 4:19-28.

Problemem wśród tamtejszych braci było zwracanie się ku Zakonowi. Błąd takiej postawy apostoł tłumaczy korzystając z obrazu żon i synów Abrahama, zestawiając ze sobą Przymierze spod góry Synaj zobrazowane w Hagar i Przymierze Obietnicy, czyli Abrahamowe, mówiąc, że my, naśladowcy Jezusa, jesteśmy dziećmi tej obietnicy. Tak o tym pisze apostoł nieco wcześniej w tymże liście:

Albowiem wszyscy jesteście synami Bożymi przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Bo wszyscy, którzy zostaliście w Chrystusie ochrzczeni, przyoblekliście się w Chrystusa. Nie masz Żyda ani Greka, nie masz niewolnika ani wolnego, nie masz mężczyzny ani kobiety; albowiem wy wszyscy jedno jesteście w Jezusie Chrystusie. A jeśli jesteście Chrystusowi, tedy jesteście potomkami Abrahama, dziedzicami według obietnicy – Gal. 3:26-29.

We wszystkich przypadkach, gdy Pan Bóg zawierał przymierze z wybraną osobą, nie było potrzeby, by ktoś pośredniczył w takiej umowie. Ale gdy Pan Bóg wchodził w relację przymierza Zakonu z narodem wybranym, potrzeba było kogoś, kto by pośredniczył pomiędzy Nim a ludem. Wówczas rolę tę wypełnił Mojżesz. Tak to też tłumaczy apostoł Paweł braciom galackim:

Czymże więc jest zakon? Został on dodany z powodu przestępstw, aż do przyjścia potomka, którego dotyczy obietnica; a został on dany przez aniołów do rąk pośrednika. Pośrednika

zaś nie ma tam, gdzie chodzi o jednego... – Gal. 3:19-20.

Zatem dla Nowego Przymierza również potrzebny jest pośrednik. I faktycznie tak jest, o czym możemy przeczytać w miejscu, gdzie autor mówi o Chrystusie:

I dlatego jest On pośrednikiem nowego przymierza... – Hebr. 9:15.

Potwierdzają nam to dalsze fragmenty tego samego listu:

Lecz wy podeszłście do góry Syjon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalem niebieskiego i do niezliczonej rzeszy aniołów, do uroczystego zgromadzenia i zebrania pierworodnych, którzy są zapisani w niebie, i do Boga, sędziego wszystkich, i do duchów ludzi sprawiedliwych, którzy osiągnęli doskonałość, i do pośrednika nowego przymierza, Jezusa, i do krwi, którą się kropi, a która przemawia lepiej niż krew Abła – Hebr. 12:22-24.

Jezus przez swą ofiarniczą śmierć stał się pośrednikiem Nowego Przymierza. Gotowość Pośrednika nie oznacza jednak automatycznego ustanowienia przymierza. Podobnie jak Przymierze synajskie tak i Nowe Przymierze potrzebuje kapłaństwa, by mogło wejść w życie. Tym, co odróżnia przymierza zawierane po ofiarniczej śmierci Pana Jezusa od poprzednich jest to, że wchodzenie w związek przymierza odbywa się na zasadzie dobrowolności. Również Izrael wejdzie w Nowe Przymierze z własnej woli, a nie pod przymusem: W owych dniach i w owym czasie – mówi Pan, przyjdą synowie izraelscy wraz z synami judzkimi, pójdą z płaczem i będą szukać Pana, swojego Boga. Będą się pytać o Syjon, ku niemu zwróci swoje spojrzenie: Chodźcie, a przyłączmy się do Pana w przymierzu wiecznym, które nie będzie zapomniane! – Jer. 50:4-5.

Pod Nowym Przymierzem znajdzie się nie tylko Izrael. Choć proroctwa wprost nie mówią o tym, by Pan Bóg miał zawrzeć przymierze z innymi narodami, to jednak

zostanie otwarta dla wszystkich ludzi możliwość uczestniczenia w tym uzdrawiającym związku z Bogiem, poprzez przystąpienie do Izraela. Czytamy o tym w wielu miejscach Biblii.

Jeden powie wówczas: Ja należę do Pana! Drugi nazwie się imieniem Jakuba, a inny wypisze na swojej ręce: „Własność Pana” – i otrzyma za szczytne imię „Izrael” – Izaj. 44:5.

I stanie się w dniach ostatecznych, że góra ze świątynią Pana będzie stać mocno jako najwyższa z gór i będzie wyniesiona ponad pagórki, a tłumnie będą do niej zdążać wszystkie narody. I pójdzie wiele ludów, mówiąc: Pójdźmy w pielgrzymce na górę Pana, do świątyni Boga Jakuba, i będzie nas uczył dróg swoich, abyśmy mogli chodzić jego ścieżkami, gdyż z Syjonu wyjdzie zakon, a słowo Pana z Jeruzalemu. Wtedy rozsądzać będzie narody i rozstrzygać sprawy wielu ludów. I przekują swoje miecze na lemiesze, a swoje włócznie na sierpy. Żaden naród nie podniesie miecza przeciwko drugiemu narodowi i nie będą się już uczyć sztuki wojennej – Izaj. 2:2-4.

Tak mówi Pan Zastępów: Jeszcze będzie tak, że przyjdą ludy i mieszkańcy wielu miast. Mieszkańcy jednego miasta pójdą do drugiego, mówiąc: Nuże, pójźmy przebłagać oblicze Pana i szukać Pana Zastępów! Ja także pójdę! I przyjdzie wiele ludów i potężnych narodów, aby szukać Pana Zastępów w Jeruzalemie i przebłagać oblicze Pana. Tak mówi Pan Zastępów: Stanie się w owych dniach, że dziesięciu mężów ze wszystkich języków narodów odważy się i uchwyci się rąbka szaty jednego Judejczyka, mówiąc: Pójdźmy z wami, bo słyszeliśmy, że z wami jest Bóg – Zach. 8:20-23.

Czas, kiedy Nowe Przymierze zostanie zawarte, będzie czasem bardzo błogosławionym. Będzie czasem zmartwychwstania, czasem naprawienia wszystkich rzeczy, czasem Królestwa Chrystusowego na ziemi. A tego czasu oczekuje wszelkie Boże stworzenie.

Chachlica Daniel